

ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

ПРАВДА ПРО «ДЕВ'ЯНОСТИЙ»

Донецький аеропорт наші кіборги залишили аж ніяк не через слабкість духу чи невміння воювати. Просто захищати перемелені металом руїни серед поля не було більше сенсу...

Я не знаю, скільки кавалерів вищих нагород України буде в 90-му окремому аеромобільному після цієї війни і скільки з сорока п'яти поранених воїнів знову повернуться у стрій… Але твердо можу сказати: «Дев'яностий» — це батальйон героїв. І правда — саме в цьому!

4

ГОРДІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

«ПОКИ ІДЕ ВІЙНА — БУДУ КОМАНДИРОМ ЗАГОНУ!»

Разом із розвідгрупою спецпризначення Олександр Трепак розпочав операцію з пошуку та евакуації важкопораненого офіцера. Захопивши блокпост бойовиків на в'їзді у місто та утримуючи його протягом трьох годин, вони забезпечили коридор для доставки пораненого командира Центру до місця евакуації гвинтокрилом. Під час бою і сам «Сергійович» отримав вогнепальне поранення ноги, але від евакуації відмовився і протягом двох діб керував відбиттям атак бойовиків на Центральну артилерійську базу озброєння...

5

ЄДИНА КРАЇНА!

НАРОДНА АРМІЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ЧЕТВЕР, 5 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ №25 (5360)

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ПИТАННЯ УКРІПЛЕННЯ СИСТЕМИ ОБОРОНИ — ПРІОРИТЕТНЕ

Фото з архіву «НА»

Президент України Петро Порошенко провів розширену міжвідомчу нараду в Головному ситуативному центрі при Раді національної безпеки і оборони, в ході якої проінформував присутніх про результати телефонних консультацій у «нормандському форматі», які він провів напередодні, та вислухав доповідь щодо поточної ситуації за результатами поїздки Секретаря РНБО Олександра Турчинова в зону АТО.

Зокрема було зазначено, що, попри зменшення кількості обстрілів, продовжуються провокації з боку бойовиків із застосуванням зброї, повідомляє прес-служба глави держави.

Президент акцентував увагу на необхідності забезпечення ефективної роботи пунктів пропуску вздовж лінії розмежування.

«Я поставив чіткі завдання і хотів би, щоб вони вже сьогодні були оформлені в конкретні доручення, з конкретними термінами», — сказав Президент. За його словами, необхідно вжити ефективні заходи, щоб не допустити проникнення розвідувально-диверсійних груп, зброї, забезпечити захист територій від контрафактної продукції. Також необхідно запобігти виникненню корупції, мародерства з боку бойовиків. «Треба фіксувати всі ці випадки. Права і свободи наших громадян нам треба надійно захищати», — заявив Президент.

Глава держави особливо наголосив на необхідності тісної взаємодії з моніторинговою місією ОБСЄ.

СТОР. 2

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

«ГАРЯЧА» ТЕЛЕФОННА ЛІНІЯ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

12 березня 2015 року з 15.00 до 16.30 редакція газети «Народна армія» проводить пряму телефонну лінію з читачами.

На запитання наших читачів відповідатимуть представники Департаменту фінансів Міністерства оборони України.

Чекаємо ваших дзвінків з актуальних питань фінансового забезпечення та порядку виплати додаткових винагород військовослужбовцям Збройних Сил України — учасникам АТО за телефоном: 0(44) 489 50 06.

Читачі, які з певних причин не матимуть можливості зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою: n_army@army.kiev.ua

«ГАРЯЧИЙ» РЕГІОН

УКРАЇНСЬКІ ПІДРОЗДІЛИ ГОТУЮТЬСЯ ДО ДРУГОГО ЕТАПУ ВІДВЕДЕННЯ АРТСИСТЕМ

БОЙОВИКИ ІМІТУЮТЬ ВИКОНАННЯ МІНСЬКИХ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

Бойовики продовжують імітувати відведення важкого озброєння. Незаконні збройні формування накопичують «живу» силу, озброєння та військову техніку на стратегічно важливих Артемівському, Волноваському та Маріупольському напрямах.

Противник у цілому дотримується режиму припинення вогню. Водночас деякі бандформування з тимчасово непідконтрольної Україні території продовжують обстрілювати наші позиції, використовуючи здебільшого стрілецьку зброю.

Найбільша активність противника спостерігалась на Донецькому напрямі. Під вогонь бойовиків потрапили Опитне, Піски, Березове. Близько опівночі злочинці били з артилерії по Авдіївці, а з мінометів і зенітної установки — по Водяному.

На Луганському напрямку вогневому удару з гранатометів і стрілецької зброї було піддане селище Щастя.

Поблизу населеного пункту Лебединське, що під Маріуполем, наші позиції обстріляв снайпер.

Українські воїни продовжують укріплювати лінію оборони та готуються до другого етапу відведення артилерійських систем на визначені міжнародними домовленостями відстані.

За минулу добу загинув 1 український військовослужбовець, ще 1 отримав поранення.

4 березня російська сторона в односторонньому порядку здійснила оформлення сімнадцятого так званого «гуманітарного конвою». Через пункти пропуску «Донецьк» та «Матвіїв Курган» Російської Федерації в Україну в'їхали дві колони «гумконвою» у складі 166 автомобілів. При цьому значна частина автомобілів перевозила вантаж негуманітарного характеру.

Переміщення так званого «гумконвою» відбувалося з брутальним порушенням норм міжнародного та національного законодавства. Представники Міжнародного комітету Червоного Хреста не брали участі в комплектації та огляді конвою. Контроль українською міжвідомчою групою здійснювався лише шляхом візуального спостереження. Процедура оформлення вантажівок у пункті пропуску «Донецьк» активно висвітлювалася російськими телеканалами, повідомляє інформаційно-аналітичний центр РНБО.

З наданням американської зброї Україні не варто очікувати, що Збройні Сили України відразу ж отримають військову перевагу над чисельнішою російською армією, але це могло би додати «м'язів» спільним дипломатичним зусиллям у приборканні агресора, заявив у Берліні командувач угруповання військ США в Європі генерал-лейтенант Бен Ходжес. За оцінками військового, кількість російських військ на Сході України становить близько 12 тис. військовослужбовців, на території Кримського півострова — близько 29 тис.

Лідери європейських країн — Президент Франції Франсуа Олланд, Прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон, глава уряду Італії Маттео Ренці, Канцлер Німеччини Ангела Меркель Франції, а також Президент США Барак Обама та Президент Європейської Ради Дональд Туск провели позавчора ввечері відеоконференцію з глобальних питань безпеки. Щодо України вони домовилися підтримувати повне виконання Мінських домовленостей, а також підтримувати та зміцнювати можливості ОБСЄ у моніторингу імплементації Мінських домовленостей. Лідери погодилися, що існує тісний взаємозв'язок між санкціями та повним виконанням домовленостей, і що вони будуть готові прийняти рішення щодо подальших санкцій, якщо умови угод будуть порушуватися.

ЗА БУКВОЮ ЗАКОНУ

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ВІЙСЬКОВІ ПРАВОПОРУШЕННЯ ПОСИЛЕНО

Президент України підписав кілька законів, які посилюють відповідальність військовослужбовців та мобілізованих. Так, Закон № 194-VIII «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за окремі військові злочини», прийнятий Верховною Радою 12 лютого 2015 року, встановлює більш сувору кримінальну відповідальність військовослужбовців за вчинення окремих військових злочинів в умовах особливого періоду.

Відповідно до закону посилюється кримінальна відповідальність за військові правопорушення, насамперед ті, які стосуються непокори (умисного невиконання наказу), опору начальникові, погроз або насильства щодо начальника, самовільного залишення військової частини або місця служби, дезертирства, ухилення від військової служби, майнових стосунків, порушення статутних правил служби, злочинної бездіяльності військової влади та незаконного використання символіки Червоного Хреста, Червоного Півмісяця, Червоного Кристала та зловживання нею.

Законом № 186-VIII від 12 лютого «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» внесено зміни до низки законів щодо цивільного захисту. Зокрема, Кримінальний кодекс доповнено статтею 336, яка встановлює кримінальну відповідальність за «ухиляння від проходження цивільного захисту в особливий період чи у разі проведення цільової мобілізації».

Закон № 158-VIII від 5 лютого 2015 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності військовослужбовців, надання командирам додаткових прав та покладання обов'язків в особливий період», який був прийнятий Верховною Радою 5 лютого 2015 року, уточнює межі відповідальності, які стосуються військових адміністративних порушень і не тягнуть за собою кримінальної відповідальності; вводить поняття «арешт з утриманням на гауптвахті» та визначає підстави для його застосування. Також ці зміни уточнюють адміністративну відповідальність військовослужбовців за правопорушення, що стосуються правил та статутів несення служби, матеріальної відповідальності тощо, повідомляє прес-служба глави держави.

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ПИТАННЯ УКРІПЛЕННЯ СИСТЕМИ ОБОРОНИ — ПРІОРИТЕТНЕ

«По кожному з десяти пунктів, де постійно порушується режим припинення вогню, скрізь мають бути розміщені мобільні постійно діючі пости ОБСЄ, чітка фіксація режиму припинення вогню, оприлюднення в щоденному режимі доповіді ОБСЄ, в тому числі й українською мовою в засобах масової інформації», — поставив завдання Петро Порошенко.

Початок на 1-й стор.

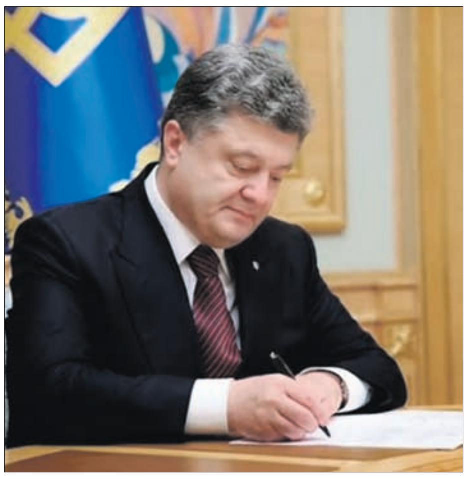
Президент дав доручення Міністру оборони та начальнику Генерального штабу надати якомога швидше аналіз ситуації щодо проведення операції в Дебальцевому. «Суспільство має право бути поінформованим», — наголосив Президент.

Учасники наради обговорили питання укріплення системи оборони вздовж усієї лінії зіткнення та зосередили увагу на необхідності облаштування фортифікаційних споруд для захисту особового складу та техніки.

У нараді взяли участь Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, Секретар РНБО Олександр Турчинов, Міністр оборони Степан Полторак, начальник Генерального штабу Віктор Муженко, Міністр внутрішніх справ Арсен Аваков, керівники інших силових відомств, відповідальні особи РНБО та Адміністрації Президента України.

КОНСТИТУЦІЙНА РЕФОРМА

З РОЗШИРЕННЯМ ПОВНОВАЖЕНЬ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ ЗРОСТЕ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Президент України Петро Порошенко підписав Указ про створення Конституційної Комісії, яка розроблятиме зміни до основного закону нашої держави.

Комісія створюється з метою напрацювання узгоджених пропозицій щодо вдосконалення Конституції України з урахуванням сучасних викликів та потреб суспільства. Передбачається, що до цієї роботи будуть залучені представники різних політичних сил, громадськості, вітчизняних та міжнародних експертів, зазначається в документі.

«Підписанням цього указу розпочинається новий, дуже важливий етап конституційної реформи», — зазначив Петро Порошенко під час підписання документа і запевнив, що як президент максимально сприятиме залученню до процесу найкращих фахівців та найавторитетніших політиків, повідомляє прес-служба глави держави.

«Не маю жодного сумніву, що рішення щодо зміцнення судової гілки влади, її незалежності, рішення про антикорупційні кроки влади мають бути доповнені дуже важливою складовою — реформою місцевого самоврядування, реформою про децентралізацію влади», — наголосив Президент.

Початок конституційної реформи Петро Порошенко назвав тривалим, важливим та необхідним процесом. «Маємо зберегти цілісність, соборність України. Ніякого шансу не залишити тим, хто прагнув так званої федералізації, а насправді — розколу України», — наголосив він.

Як зазначається в указі, депутатські фракції, групи у Верховній Раді, Кабінет Міністрів, Верховний та вищі спеціалізовані суди, Рада суддів, асоціація органів місцевого самоврядування, Національна академія наук України, Нацакадемія правових наук, вищі юридичні навчальні заклади та наукові установи, правничі громадські об'єднання, відповідні міжнародні організації мають до 12 березня поточного року подати пропозиції щодо кандидатур, які представлятимуть їх у Конституційній Комісії.

Указом Президента також затверджено Положення про Конституційну Комісію, в якому визначені завдання, порядок та форма її роботи, обов'язки і завдання голови та секретаря.

ПОЧАТОК КОНСТИТУЦІЙНОЇ РЕФОРМИ ПЕТРО ПОРОШЕНКО НАЗВАВ ТРИВАЛИМ, ВАЖЛИВИМ ТА НЕОБХІДНИМ ПРОЦЕСОМ. «МАЄМО ЗБЕРЕГТИ ЦІЛІСНІСТЬ, СОБОРНІСТЬ УКРАЇНИ. НІЯКОГО ШАНСУ НЕ ЗАЛИШИТИ ТИМ, ХТО ПРАГНУВ ТАК ЗВАНОЇ ФЕДЕРАЛІЗАЦІЇ, А НАСПРАВДІ — РОЗКОЛУ УКРАЇНИ»

«Це також необхідно для того, щоб політики виконали свої зобов'язання і я як Президент виконав свої обіцянки щодо прийняття рішень про децентралізацію влади, передачу її на місця — територіальним громадам», — сказав Петро Порошенко, зауваживши, що разом із розширенням повноважень зросте і відповідальність місцевої влади.

Відповідно до пункту 28 частини першої статті 106 Основного Закону, комісія утворюється як спеціальний допоміжний орган при Президенті України.

Засідання комісії проводитимуться за потребою, але не рідше одного разу на два місяці. Рішення приймаються більшістю голосів присутніх на засіданнях членів Конституційної Комісії шляхом відкритого голосування. Всі напрацювання реалізовуватимуться шляхом видання в установленому порядку актів Президента України, внесенням на розгляд Верховної Ради відповідних законопроектів.

УРЯДОВІ ПРІОРИТЕТИ

РЕФОРМИ НАЦІЛЕНІ НА СТАБІЛІЗАЦІЮ ТА ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ

«Ухвалення урядового пакету реформ дозволить Україні отримати допомогу на погашення зовнішніх заборгованостей, поповнення золотовалютних резервів та отримати 3,5 мільярда доларів прямих інвестицій в економіку», — наголосив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк на засіданні Верховної Ради України під час розгляду законопроектів, необхідних для проведення реформ та отримання допомоги МВФ, повідомляє Департамент інформації та комунікацій з громадськістю секретаріату КМУ.

Зокрема, глава уряду подякував народним депутатам за спільну роботу, яку вони протягом останніх двох тижнів виконали «з метою ухвалення наступного пакету складних, але правильних економічних реформ у країні».

Він зазначив, що ці реформи потрібні не Міжнародному валютному фонду, а Україні: **«Для країни потрібні зміни, які дадуть можливість стабілізувати економічну і фінансову ситуацію в державі, дадуть можливість далі фінансувати українське військо і проводити ті витрати, в тому числі й соціальні, щоби забезпечити хоча б мінімальні життєві стандарти для громадян України»**.

«Під час роботи з фракціями коаліції низка питань, які були в наших партнерів по коаліції, була знята. І дуже багато пропозицій від депутатів та парламентських фракцій були сприйняті урядом», — сказав високопосадовець.

Зокрема урядом напрацьовані 17 законопроектів. Ухвалення цих проектів законів, за словами Арсенія Яценюка, є попередніми умовами для того, щоб Україна отримала фінансову допомогу.

Минулого року уряд із парламентом уже ухвалили низку пакетів реформ, завдяки яким 2014 року Україна отримала 9 мільярдів доларів США.

«Водночас 14 мільярдів доларів ми виплатили зовнішнім кредиторам за кредитами, які не ми брали. Але це дало можливість Україні не зайти в дефолт і далі продовжувати роботу з нашими іноземними партнерами», — зазначив глава уряду.

Також він зазначив, що зовнішній державний гарантований борг в аналогічний період минулого року становив 72 мільярди доларів США, а на сьогодні уряд скоротив борги української держави майже на 4 мільярди доларів.

Новий пакет зовнішньої допомоги, зазначив глава уряду, передбачає фінансову допомогу протягом чотирьох років: «Це так звана програма Extended Fund Facility (механізм розширеного кредитування. — **ред.**) Міжнародного валютного фонду».

У цьому пакеті передбачені декілька траншів допомоги, її загальний обсяг становитиме 25 мільярдів доларів США: «17,5 мільярдів доларів із них — це безпосередня фінансова допомога Міжнародного валютного фонду — кредити за дуже низькою процентною ставкою і тривалі у використанні».

Додатково 7,5 мільярда доларів — це фінансова допомога країн «Великої сімки» та низки інших країн, які дозволять стабілізувати фінансово-економічну ситуацію в Україні.

Арсеній Яценюк наголосив, що **кредити, які отримує Україна, «не йдуть на споживання»**: «Ми не можемо і не маємо права, і ніхто не дає кредити на те, щоби збільшувати пенсії, зарплати, фінансувати армію. Це є відповідальність уряду, відповідальність держави».

«Основні шляхи використання цього кредитного ресурсу — це, найперше, погашення зовнішньої заборгованості, щоб Україна провела економічні й структурні реформи і утримувала довіру серед інвесторів. Друга частина цих коштів йде до золотовалютних резервів Національного банку України. Поповнення золотовалютних резервів дає можливість стабілізувати національну грошову одиницю, адже сьогодні основний виклик в українській економіці — це падіння вартості національної грошової одиниці, що тягне за собою інфляцію, збільшення цін. І це заходить в інфляційну спіраль, яка повинна бути зупинена», — наголосив він.

Падіння національної грошової одиниці, зазначив глава уряду, пов'язане як з воєнними факторами, так і факторами повної недовіри до економіки країни. При цьому, за словами Арсенія Яценюка, завдання уряду полягає у збільшенні золотовалютних резервів країни, поступовому відновленні довіри до Національного банку і до банківської системи та стабілізації економічної ситуації.

«Ухвалення цього пакету законопроектів і прийняття рішення Міжнародним валютним фондом дасть можливість нам отримувати не просто кредити на погашення зовнішніх заборгованостей чи поповнення золотовалютних резервів. Це дасть нам змогу розблокувати в поточному році 3,5 мільярда доларів прямих інвестицій в економіку України», — наголосив він.

Ці кошти, за словами Арсенія Яценюка, надійдуть від Європейського банку реконструкції та розвитку, Європейського інвестиційного банку та інших міжнародних фінансових інститутів і будуть спрямовані «на будівництво доріг, модернізацію української газотранспортної системи, станцію аерації Бортничі, об'єкти житлово-комунального господарства, на енергоефективність у країні — заміну котлів, утеплення будинків — на те, що дає можливість запустити реальну економіку».

«Ми зараз знаходимося в такій ситуації, що в нас немає простих і легких рішень. Але ці рішення дадуть можливість у країні стабілізувати ситуацію і поступово вийти на економічне зростання в 2016 році», — наголосив Арсеній Яценюк.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

«ЗАПОРУКА МИРУ — СИЛЬНА АРМІЯ»

Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов, перебуваючи на передовому краї оборони, провів нараду з питань зміцнення оборонних позицій з керівництвом Національної гвардії та Збройних Сил України, які координують сектор оборони, повідомляє прес-служба РНБО України.

Секретар РНБО побував у найбільш небезпечних точках на лінії зіткнення, де постійно порушують режим припинення вогню російсько-терористичні угруповання, — це Широкине, Лебединське та Бердянське.

За словами Олександра Турчинова, враховуючи безперервні провокації з боку російсько-терористичних угруповань, які постійно порушують Мінські домовленості, «наше завдання — посилити оборонні рубежі, що будуть спроможні витримати наступ будь-якого ворога».

«Сьогодні запорукою миру є сильна Українська армія, тому все у країні повинно працювати на її зміцнення», — наголосив Секретар РНБО.

ТЕХНІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКА

НОВА ПАРТІЯ Т-64Б ДЛЯ АТО

Днями ДК «Укроборонпром» передав Збройним Силам та Національній гвардії України нову партію танків Т-64Б(Б1), готових до виконання завдань у зоні проведення АТО.

Техніка пройшла поточний та відновний ремонт на ДП «Харківський бронетанковий завод». Корпуси та башти бронетехніки оснастили навісним динамічним захистом типу «контакт», який убезпечує від сучасних протитанкових засобів.

Також за останні п'ять місяців Державне підприємство «Конструкторське бюро «Артилерійське озброєння», яке входить до складу ДК «Укроборонпром», збільшило виробництво техніки з 15 до 65 одиниць на місяць. Це — абсолютний рекорд за всю історію підприємства, повідомляє інформаційно-аналітичний центр РНБО.

Лише за лютий 2015 року на заводі виготовили 33 нових

стволи до гармат, відновили 12 гарматних стволів та 20 автоматичних гранатометів, якими комплектуються сучасні БТР.

СОЛДАТСЬКІ ДОЛІ

ДЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛОНЕНИХ ЗАДІЯНО ВСІ ДЕРЖАВНІ ТА НЕДЕРЖАВНІ УСТАНОВИ

Під час проведення планової операції з виведення близько 3 тисяч військовослужбовців сил АТО з району Дебальцівського плацдарму Україна втратила 19 воїнів. Доля дванадцятьох солдат ще уточнюється. 135 військових отримали поранення різного ступеня важкості та направлені до медичних установ, де їм надається кваліфікована допомога, інформує прес-служба Генерального штабу ЗС України.

9 українських захисників Дебальцівського плацдарму нині перебувають у полоні. Для звільнення їх з полону Збройні Сили України задіяли всі державні та недержавні установи.

За останній тиждень з територій, що тимчасово перебувають під контролем бойовиків, було вивезено 81 тіло загиблих у період з січня по лютий поточного року. Нині ідентифіковані 19 тіл. Їхні прізвища будуть розміщені на сайті Міністерства оборони України.

Для встановлення прізвищ інших загиблих залучені спеціалісти судово-медичної експертизи.

Загалом станом на 4 березня у полоні утримуються 195 осіб, доля 340 військовослужбовців нині встановлюється.

Зараз підрозділи, які виконували завдання на Дебальцівському плацдармі, частково відбули для відновлення боєздатності, військовослужбовці направлені у відпустки, решта продовжують виконувати завдання на заздалегідь підготовлених позиціях (опорних пунктах) та новому оборонному рубежі плацдарму.

«ГАРЯЧИЙ» РЕГІОН

КРИМСЬКЕ БУЛО І Є УКРАЇНСЬКИМ!

АБО ПРО ТЕ, ЯК ЗНИКАЄ ВІРА У РОСІЙСЬКУ БРЕХНЮ

Днями сепаратисти та прихильники маячні під назвою «Новоросія» поширили в мережі Інтернет чергове фейкове повідомлення. У ньому терористи стверджували, що вони нібито захопили населений пункт Кримське. А військовослужбовці Збройних Сил України втекли, щойно побачивши колони бойовиків. На підтвердження адепти «руського миру» демонстрували численні трофеї та фотографії «особливо сміливих» терористів біля дороговказу з надписом «Кримське».

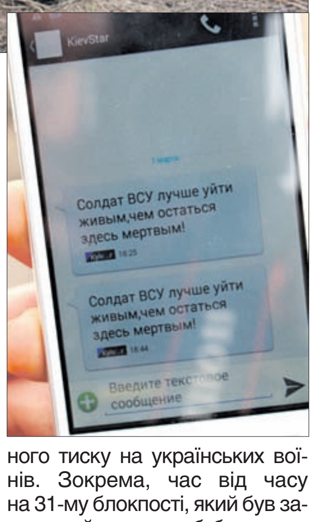
Наші військові журналісти побували в реальному населеному пункті Кримське Луганської області України. Ми на власні очі побачили, хто контролює цей населений пункт. І тепер сміливо можемо стверджувати, що повідомлення російських найманців у мережі Інтернет, які недолуго намагаються мавпувати стиль та методи інформаційних вкидань своїх московських патронів, — є черговою безсовісною брехнею!

Цей рубіж під контролем підрозділів 80-ї окремої аеромобільної бригади та 24-ї окремої механізованої бригади. Хлопці у окопах смішать такі повідомлення.

— От подивіться — ворог від нас приблизно за 800 чи 1000 метрів, — розповідає десантник з позивним «Татарин», який саме обороняє Кримське. — Ми їх бачимо в біноклі та прицілі. З того боку не дуже дотримуються «тиші». Вони обстрілюють наші позиції зі стрілецької зброї, засилають до нас розвідувально-диверсійні групи. Ми їх не боїмося і не збираємося віддавати свою землю!

Також на передовій немає десятків підбитих українських танків, як це стверджують загарбники української землі. Проте в полях навколо наших бліндажів є чимало згорілої російської техніки, якою московські керманичі щедро обдарували воїнів «війська новоросього». Влучні постріли з мінометів, гранатометів, танків та артилерії перетворили броньовану гордість російського «оборонпрому» на купу брухту, який тепер іржавіє на українських полях. Колишні російські танки, БМП та БТР дірявими, червоно-іржавими від вогню скелетами спотворюють мальовничі краєвиди України. Є рішення стосовно їх вивезення для утилізації.

Вороги незалежної України не припиняють психологічного тиску на українських воїнів. Зокрема, час від часу на 31-му блокпості, який був залишений нами, щоб було менше людських втрат, терористи проводять так звані «шикування слави». Тобто, користуючись перемир'ям, вони шикуються у кілька рядів, виносять червоний прапор затонулого в глибинах історії СРСР та дуже голосно транслюють радянські пісні. Крім цього, на телефони солдатів на передовій приходять смс-повідомлення з таким змістом: «Солдат ВСУ, лучше уйти живым, чем остаться здесь мёртвым!» Як кажуть наші бійці, така клоунада сприймається ними як безкоштовні циркові вистави.

Що стосується самого населеного пункту, то фейкові визволителі землі Донбасу від неіснуючих карателів вже майже зруйнували його своїми обстрілами. У будинках вибиті шибки та двері. Хвостовики мін, що не розірвались, стирчать у дорогах. Все це нагадує пейзажі зі страшної комп'ютерної гри. Однак люди поступово повертаються сюди, пробують навести лад у зруйнованих оселях. І вони вже не вірять адептам «Новоросії». Річ у тому, що чимало місцевих, потрапивши під вплив російської пропаганди, втекли від війни саме на територію, контрольовану бойовиками. Що там робиться, і чому звідти повернулися під захист армії України, нам розповів Андрій, мешканець Кримського.

— Так, я спочатку поїхав туди, — каже Андрій. — Бо нам тут розповідали про жорстоких бандерівців, які прийдуть і будуть розстрілювати чоловіків та ґвалтувати жінок. Адже ми не знаємо української мови і не підтримали Майдан. Однак справжніми бандитами виявились ті, хто називав себе нашими визволителями. Нас просто пограбували в пунктах пересилки біженців. А потім всіх чоловіків під страхом фізичної розправи змушували вступати до лав бойовиків. З огляду на це, я вирішив повернутись додому, адже для себе вирішив, що коли мені судилося бути вбитим, то нехай це трапиться на порозі рідного дому. Однак тут десантники зі Львова не лише нас нагодували, а й розмінували будинок і подвір'я. Тепер я знаю ціну російській пропагандистській брехні.

І таких «прозрілих» тут чимало. Поступово люди повертаються додому і до тями.

Провести нас вийшов один із десантних підрозділів 80-ї окремої аеромобільної бригади. Хлопці вишикувалися біля свого «броньованого коня» і попросили записати та передати всьому світові їхні слова:

— Ми — воїни 80-ї окремої аеромобільної бригади. Ми стоїмо на нашій землі в українському населеному пункті Кримське. І наголошуємо, що Кримське було, є, і буде українським!

Тарас ГРЕНЬ, із зони АТО

ЦИВІЛЬНО-ВІЙСЬКОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

СТАРОГНАТІВЦІВ НЕ ЗАЛИШИЛИ САМ НА САМ ІЗ ПРОБЛЕМАМИ

Старогнатівка знаходиться на небезпечному Маріупольському напрямку. Через ризик обстрілів постачальники відмовляються привозити сюди продукти. Також бракує медикаментів. Офіцери цивільно-військового співробітництва під час роботи в цьому населеному пункті дізналися про проблеми мешканців. Потім звернулися до волонтерів організації «Крила щедрості і турботи» з проханням допомогти мешканцям Старогнатівки. Вже за тиждень усе необхідне доставили в село.

— Військові й волонтери завжди намагаються нам допомогти, — розповідає завідувач місцевої амбулаторії, — ось і цього разу привезли ліки, олію, хліб, крупи, цукор, консерви. Ми їм за це дуже вдячні.

З неспокійної Старогнатівки вже виїхало чимало мешканців. Залишилися здебільшого пенсіонери та багатодітні родини. Через дії терористів їхнє життя перетворилося на боротьбу за виживання. Військові та волонтери передали найбільш нужденним мешканцям двісті продуктових наборів.

Владислав НАЗАРКЕВИЧ, із зони АТО

Народна армія
5 березня 2015 року

ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

ПРАВДА ПРО «ДЕВ'ЯНОСТИЙ»

90-й окремий аеромобільний батальйон 81-ї окремої бригади з моменту створення неодноразово зазнавав інформаційних атак. У фейкових повідомленнях йшлося і про «солдатські бунти», і про привласнення старшими офіцерами волонтерської допомоги, і про зраду командирами солдатів. Ще одним ударом по гідності десантників став нещодавній виступ у програмі одного з вітчизняних телеканалів стрільця третьої роти батальйону Олександра Р., який «поливав брудом» свою ж частину.

Залишаючи на совісті авторів телесюжету вибір саме цієї людини як «джерела правди», прояснює ситуацію. Даний солдат розшукується військовою прокуратурою Житомирського гарнізону за звинуваченням у злочині, передбаченому статтею 407 Кримінального кодексу України в частині пункту 3. Це самовільне залишення військової частини або місця служби без поважних причин строком на понад один місяць. Досудове розслідування закінчене, обвинувачення і матеріали справи передані прокуратурою в суд.

Попри сховане за балаклавою обличчя та змінений режисерами голос, військові батальйону впізнали Олександра. Офіцери, поранені бійці цієї частини, які перебувають на лікуванні в Головному військово-медичному клінічному центрі «ГВКГ» МО України, готові свідчити: дезертир на передовій був кілька днів, але від участі в бойових діях категорично відмовився. Пан Олександр переховується від представників закону більше чотирьох місяців.

Батальйон вів важкі бої з листопада 2014 року, відколи вперше змінив підрозділи іншої аеромобільної бригади в донецькому аеропорту. На 90 відсотків сформований з мобілізованих солдатів і сержантів, завдяки зусиллям офіцерського кістяка він швидко зажив авторитет одного з найкращих у боях на Донбасі. Весь світ бачив репортажі про захист комплексів летовища серед інших і дев'яностим батальйоном, всі чудово розуміли — там б'ються справжні герої. Що, мабуть, і призвело до інформаційних атак на нього проросійських пропагандистських засобів масової інформації.

Цитую дезертира: «…нас, патріотів, як гарматне м'ясо без всяких пояснень кидали на найважчі ділянки офіцери-зрадники, а сепаратисти вже нас чекали і розбивали впритул…» З його ж слів, після цього командування залишало поранених без допомоги, загиблих не витягали з поля бою, мовляв, встигнемо.

Але даруйте! Не кажучи про специфічний «патріотизм» дезертира і неможливість бути учасником подій на відстані в сотні кілометрів, згадаємо вже відоме. Буквально всі задіяні в обороні аеропорту офіцери батальйону знаходились безпосередньо в бойових порядках. Вони ж часто першими приходили на допомогу пораненим.

Лейтенант Володимир Мрищук неодноразово особисто здійснював евакуацію поранених з поля бою, а наприкінці січня під шаленими обстрілами протягом кількох годин самостійно надавав невідкладну медичну допомогу п'ятнадцятьом бійцям сусідньої аеромобільної бригади, яких доставили до медичного пункту батальйону. Лікар стабілізував стан насамперед важкопоранених десантників та організував їхню евакуацію.

Мінометник Вадим з позивним «Повар» зараз лікується у столиці після поранення від вибуху ворожої міни. Без перебільшення: медики не можуть точно пригадати кількість вилучених з його тіла осколків. Але Вадим каже, що до кінця днів буде вдячним командиру взводу офіцеру К. за спасіння свого життя та за його командирський талант. Завдяки професійним діям з організації бою взводний серед підлеглих заслужив репутацію ангела-охоронця. Грамотного та хороброго офіцера цінують за вміння виконувати завдання із мінімальними втратами.

ДОНЕЦЬКИЙ АЕРОПОРТ НАШІ КІБОРГИ ЗАЛИШИЛИ АЖ НІЯК НЕ ЧЕРЕЗ СЛАБКІСТЬ ДУХУ ЧИ НЕВМІННЯ ВОЮВАТИ. ПРОСТО ЗАХИЩАТИ ПЕРЕМЕЛЕНІ МЕТАЛОМ РУЇНИ СЕРЕД ПОЛЯ НЕ БУЛО БІЛЬШЕ СЕНСУ

Кулеметник батальйону Вадим із позивним «Дім Дімич» (також поранений, лікується), чуючи балачки про «офіцерські зради», сумно посміхається:

— Чого ми тільки не наслухались по їхньому радіо, навіть маячню про нашу торгівлю зброєю з сепаратистами. Зради не було і не могло бути, командири були з нами поряд. У бою відомий закон — кожен знає тільки те, що йому належить знати і тільки у призначений час. Старший командир не повинен розкривати солдату замисел усього бою, бо можуть бути негативні наслідки.

Причину втрат батальйону бачу в іншому. Нам протистояла не купка цивільних донеччан, яким «добрий дядечко» подарував стрілецьку зброю й артилерійські установки. Ми билися з російськими профі, спецпризначенцями, які використовували всяких там Гіві та Моторолу як прикриття…»

Професіоналізм та військово-технічні можливості ворога оцінював у розмові зі мною й один із заступників командира батальйону. Офіцер наводив деякі прості критерії оцінки дій противника з позицій організації бойових дій. Серед інших — рівень роботи артилерії.

Офіцери фіксували чіткі ознаки того, що супротивник вів постійний технічний моніторинг з підключенням польової, агентурної розвідки та артилерійських коригувальників. Швидкість його реакції на наші удари була блискавичною. Свої артилерійські системи він відводив на декілька кілометрів на недоступні для батальйонних засобів вогню дистанції і за досить короткий час відновлював обстріли. При цьому погрішність влучень у ціль не перевищувала 15 метрів.

Одного разу в грудні не більше ніж за три години після показу в теленовинах кадрів зйомки позицій батальйону під Пісками по них був завданий масований удар важкої артилерії. Боєприпаси лягали точно в місця, зафіксовані телекамерами.

Батальйон на той час вже мав певний досвід, тож після від'їзду телегрупи змінив розташування, обійшлося без втрат. Але точність і швидкість удару свідчила про дії професіоналів дуже високого рівня під оперативним управлінням серйозного фахового штабу. Штабу, безумовно, не з учорашніх шахтарів.

Знущання з полонених бойовиком Гіві можна розцінювати, як його схильність до садизму. Але я до них ставлюся по-іншому. Гадаю, Гіві з підручними вибивав з десантників імена командирів, мінометників та кулеметників тому, що від його загону після зіткнень з кіборгами «дев'яностого» мало що залишилось.

Цитую стрільця з позивним «Петрович» (також поранений, зараз на реабілітації):

— Коли нас у терміналі перший раз сепари труїли газами, ми подумали, що нам настав кінець і викликали вогонь артилерії на себе. Бачили б ви, як дісталось «сомалійцям». А ми, слава Богу, вціліли…

Донецький аеропорт наші кіборги залишили аж ніяк не через слабкість духу чи невміння воювати. Просто захищати перемелені металом руїни серед поля не було більше сенсу. Батальйон і далі знаходиться в зоні проведення антитерористичної операції, виконує бойові завдання командування.

Я не знаю, скільки кавалерів вищих нагород України буде в 90-му окремому аеромобільному після цієї війни і скільки з сорока п'яти поранених воїнів знову повернуться у стрій… Але твердо можу сказати: «Дев'яностий» — це батальйон героїв. І правда — саме в цьому!

Віктор ШЕВЧЕНКО,
«Народна армія»

СИЛЬНІ ДУХОМ

ВИКЛИКАЄМО ВОГОНЬ НА СЕБЕ…

Група бійців 81-ї десантно-штурмової бригади перебувала в резерві. Відпочинком це не назвеш. Ворог наступав, і обстріли не припинялися ні вдень, ні вночі. Хлопці очікували команди на відправку в донецький аеропорт або в селище Піски для посилення діючих там підрозділів. Невдовзі пролунала команда: «На виїзд»...

…Солдат Іван Шостак зі своїм помічником Володимиром Трухом завели мотор бронемашини. Завдання доставити в аеропорт десант, а на зворотному шляху вивезти поранених. Для Івана та Володимира, здавалося, це був один з багатьох виїздів. Однак цього разу операція з доставки десанту із самого початку не склалася. Заважав густий туман. Орієнтуватися за такої видимості було дуже важко, а противнику це дозволяло якнайближче підійти непоміченими до наших позицій.

За деякий час руху на броні почулася стрілянина. Обстрілювали з двох боків. Під'їхали до будинку терміналу. Десантники спішилися. Почався обстріл з мінометів, гармат і гранатометів. Спочатку один снаряд не долетів до бронемашини, наступний розірвався за спинами. «Зараз буде «вилка». Всім в термінал!» — почув Іван Шостак голос командира групи. Що таке «вилка», йому пояснили пізніше. Солдати, повзаючи під кулями і осколками, намагалися ловити кожне слово командира. Пролунав потужний вибух. Страшний за силою удар обірвав життя його бойового друга Володимира Труха. Йому було лише 22 роки. Іван отримав поранення ноги, лівої руки, але зумів вибратися з машини.

Між тим бій вже йшов усередині будівлі головного терміналу. Ворог атакував великими силами. У цьому бою Шостак бачив, як більш досвідчені захисники терміналу буквально збивали з ніг оторопілих від пострілів новачків, рятуючи тим їх від смерті. Під зливою куль й голову підняти було неможливо. Намагалися вийти на зв'язок з сусідами в Пісках і попросити допомоги, але зв'язок глушили ворожі технічні засоби. Бійці, ховаючись за мішками і перекриттями, вели вогонь, а відійти були не в змозі. Нікуди. Ворожий снайпер стріляв з флангу і не давав висунутися. Поранені, серед яких був і Іван Шостак, вийти з будівлі теж не могли. Тільки висовувалися з укриття, відразу над головами лунали черги. У багатьох хлопців боєприпаси закінчувалися. На щастя бійців їх почули наші артилеристи: «У вас гаряче! Чим допомогти?». Захисники терміналу викликали вогонь на себе. Почала працювати наша артилерія. Бойовики спішно відкотилися, незадовго ворог попросив дві години на те, щоб зібрати своїх поранених та вбитих, і під прикриттям цього заклали під термінал вибухівку.

Що робити? Куди пробиватися, де свої? Бій у терміналі не мав ні фронту, ні тилу, ні флангів. Іван Шостак вибрав напрямок і пішов на прорив, але йому не пощастило. Наштовхнувся на російських найманців та потрапив у полон.

Далі був допит. Побитого і скривавленого, його доправили до донецької міської лікарні. Тут він потрапив в об'єктиви російських «журналістів», які з захватом знімали страждання пораненого українського солдата. За відмову спілкуватися з ними Івану погрожували розстрілом.

«Звичайно, було страшно, — зізнається Іван Шостак. — Переживав за свою сім'ю: дружину Наталю, 2-річного сина Миколку і дочку Ганну. Адже хто міг гарантувати в тій ситуації, що я їх ще побачу і обійму.... Але щораз, коли не відповідав на чергове запитання російських «журналістів», почуття страху зменшувалося. Я прагнув зберегти честь і достоїнство українського солдата».

Через деякий час Івана Шостака визволили з полону. Стан його важкий (рука потребує складного лікування), але лікарі Київського військового госпіталю обіцяють, що все буде в нього добре, він одужає.

За виявлені мужність і героїзм Івана Шостака представили до державної нагороди. Ось такий він — солдат з незламним характером. Народився і виріс Іван на Київщині, в селі Гречаники. Його батько (як і сам Іван) — був людиною небагатослівною і вчив сина дотримувати слова, поважати старших, цінувати друзів, любити землю, на якій народився і виріс. Коли Іван закінчив школу, влаштувався на роботу. Після оголошення мобілізації чекати повістку з військкомату не став. Прийшов і сам попросив відправити його на захист землі своїх батьків і дітей.

Тарас МАШКОВЕЦЬ,
«Народна армія»

ГОРДІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Моє знайомство із Героєм України, бойовим та досвідченим офіцером полковником Олександром Трепаком відбулося у штабі славетної військової частини спецпризначення, що дислокується в Кіровограді. Олександр Сергійович щойно прийшов із лікарні. Після отриманих у зоні АТО поранень, він проходить курс реабілітації.

ГЕРОЙ УКРАЇНИ ПОЛКОВНИК ОЛЕКСАНДР ТРЕПАК:

«ПОКИ ІДЕ ВІЙНА — БУДУ КОМАНДИРОМ ЗАГОНУ!»

За особисту мужність, самовідданість та високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко присвоїв звання Героя України з врученням ордена «Золота Зірка» полковнику Олександру Трепаку — командиру загону спеціального призначення 3-го окремого полку спеціального призначення.

Середнього зросту та міцної статури офіцер запросив мене до свого кабінету в старовинній будівлі колишнього Єлисаветградського кавалерійського юнкерського училища.

Під час розмови з’ясувалося, що «Сергійович» (так називають полковника Трепака спецпризначенці) — військовий вже у четвертому поколінні і свято наслідує бойові традиції своєї сім’ї. Під час офіцерської служби він обіймав різні посади в розвідувальних підрозділах Збройних Сил України та прослужив у кількох видах розвідки: військовій, радіорозвідці та інформаційній. А спецрозвідку він опанував з 2008 року, проходячи службу в лавах Кіровоградського полку спеціального призначення.

БІЙ ЗА АРТЕМІВСЬКИЙ АРСЕНАЛ

— Для нашого полку війна почалася ще в лютому 2014-го, напередодні кримських подій, — розповідає Герой України полковник Олександр Трепак. — Розвиток тривожного сценарію мав певне підґрунтя, про що свідчила інформація, яку ми отримували. Тож на початку березня розвідувальні групи відбули у східні регіони виконувати відповідні завдання. А у квітні підрозділи спецпризначення зайшли в міжнародний аеропорт «Донецьк».

Невдовзі Олександр Трепак разом із кількома розвідувальними групами відбув у район міста Артемівськ. Спільно з підрозділами спеціального призначення Військової служби правопорядку кіровоградці охороняли Центр забезпечення бронетанковим озброєнням, розташований в Артемівську та базу зберігання стрілецької зброї в селі Парасковіївка, що неподалік.

— ОДНОГО РАЗУ ПРОТИВНИК ПІДІЙШОВ ДОСИТЬ БЛИЗЬКО, НА ВІДСТАНЬ КИДКА ГРАНАТИ, ТА ЗАСІВ У СУСІДНІЙ БУДІВЛІ. МИ ВИКЛИКАЛИ ВОГОНЬ АРТИЛЕРІЇ МАЙЖЕ НА СЕБЕ, Й ТЕРОРИСТИ БУЛИ ЗНИЩЕНІ

— На той час це були лише два місця на сотні кілометрів Донбасу, де майорів синьо-жовтий прапор, — розповідає полковник Трепак. — В одній із сутичок з терористами був поранений командир Центру забезпечення бронетанковим озброєнням полковник Володимир Чобіток.

Разом із розвідгрупою спецпризначення Олександр Трепак розпочав операцію з пошуку та евакуації важкопораненого офіцера. Захопивши блокпост бойовиків на в’їзді у місто та утримуючи його протягом трьох годин, вони забезпечили коридор для доставки пораненого командира Центру до місця евакуації гвинтокрилом. Під час бою і сам «Сергійович» отримав вогнепальне поранення ноги, але від евакуації відмовився і протягом двох діб керував відбиттям атак бойовиків на Центральну артилерійську базу озброєння.

— Ми добре розуміли, що російські найманці намагатимуться заволодіти бронетехнікою та стрілецькою зброєю, тож підготували надійні пости та секрети, морально налаштувалися на зустріч «гостей», — розповідає офіцер.

Так і сталося. Згодом із боку Горлівки базу почали штурмувати озброєні до зубів бойовики на КАМАЗі. Однак наші хлопці не дозволили їм це зробити, розстрілявши з гранатометів та заволодівши трофейною зброєю. За деякий час терористи знову спробували штурмувати арсенал. Цього разу за підтримки мінометного вогню в наступ пішов танк Т-64 та піхота. Проте їхня спроба штурму також не мала успіху. Українські воїни подавили ворожий міномет, відсікли піхоту та підбили бойову машину супротивника.

За успішне виконання цього завдання Олександр Трепак отримав військове звання «полковник» і був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня та іменною вогнепальною зброєю.

Далі було лікування в одному із медичних закладів України та реабілітація після поранення.

«ДОНЕЦЬКА ФОРТЕЦЯ»

Вже 22 серпня 2014 року полковник Олександр Трепак очолив оборону «Донецької фортеці», де командував ввіреними йому бойовими підрозділами більше сорока днів.

— 27 та 28 серпня почалися запеклі та жорсткі бої. Терористи намагалися оточити аеропорт та відрізати нам дорогу, однак ми «вчасно» потрапили у засідку і зрозуміли, що ворог вже у нас в тилу, — розповідає офіцер. — Тоді негайно почали влаштовувати для них свої засідки — одну, другу, третю. Тобто почали їм перекривати шляхи підходу від їхньої засідки до нашої.

Так з часом захисники аеропорту витіснили терористів зі свого тилу. Як досвідчений офіцер полковник Трепак налагодив взаємодію із підрозділами, які утримували позиції в селі Піски. Постійно був зв’язок із командиром та старшим начальником артилерії сектору «В». Із останнім Олександр Сергійович постійно планував завдання вогневих ударів по найбільш небезпечних напрямках.

У ТЕРОРИСТІВ БУЛА ТАКА ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ «200-Х», ЩО ВОНИ ЗАЇЖДЖАЛИ ЗАБИРАТИ ЇХ НА ТРАКТОРАХ ІЗ ПРИЧЕПОМ

— Я здійснював управління підрозділами із старого терміналу аеропорту. Бувало таке, що на першому поверсі був відсутній радіо-зв’язок, тож необхідно було підніматися на вищі поверхи навіть під час обстрілу, а інколи — і користуватися мобільним, — розповідає Герой України. — Одного разу противник підійшов досить близько, на відстань кидка гранати, та засів у сусідній будівлі. Ми викликали вогонь артилерії майже на себе, й терористи були знищені.

— На території аеропорту були будівлі, які нам утримувати просто не було сенсу, — продовжує офіцер. — Наприклад, «пожежка» — це звичайний сарай, який легко прострілюється із кулемета. Ми це добре розуміли і ніколи не утримували її, а використовували проти супротивника. Тобто робили видимість, що там хтось є, забігали невеликою групою, вели по терористах вогонь і негайно залишали будівлю. Майже тиждень бойовики гатили по ній з усіх стволів. Щойно все заспокоїлось, ми знову імітували, що там є українські війська (піднімали прапор, вели вогонь тощо). Ця «пожежка» перекривала певну місцевість, якби вони зрозуміли, що нас там немає, то могли атакувати новий термінал саме з цього напрямку.

Під керівництвом полковника Олександра Трепака «гарнізон» «Донецької фортеці» здійснював контрдиверсійну та контрзасідкову роботу в околицях аеропорту, не даючи бойовикам змоги перекрити шляхи постачання українським воїнам продуктів та боєприпасів.

— Ми мінували всі підходи до наших позицій, посадки, прилеглу територію, а єдиний вихід із замінованої зони виводив просто на нашу засідку, — розповідає Олександр Сергійович. — У терористів була така велика кількість «200-х», що вони заїжджали забирати їх на тракторах із причепом. У мінуванні добре відзначився інженер загону спеціального призначення капітан Олег Кулигін, який героїчно загинув при обороні аеропорту.

Неодноразово Сергійовичу самому доводилося брати участь у бойових зіткненнях з терористами та піднімати «кіборгів» на штурм захоплених бойовиками будівель. Зокрема, українські воїни утримували не надто вигідну на той момент для них позицію, і щоб не було даремних втрат, були змушені відступити. Щойно терористи зайшли до будівлі, не встигнувши закріпитися на позиціях, як Олександр Сергійович разом із бійцями вибили їх звідти, захопивши при цьому цінні трофеї: реактивні штурмові гранати РШГ, реактивні піхотні вогнемети «Шмель», автомати, ручні кулемети тощо.

— У ніч із 1-го на 2-ге жовтня я вивів із аеропорту підрозділи 93-ї окремої механізованої бригади. «Донецьку фортецю» залишилися захищати десантники із 79-ї аеромобільної бригади, рота охорони 3-го полку та добровольчі підрозділи, — розповідає полковник Трепак. — Терористи спробували штурмувати старий термінал, бій був на дистанції кількох десятків метрів. Однак ми стійко тримали оборону. Неподалік від мене вибухнула граната Ф-1, і зачепила мені праву руку біля ліктя. Тієї ж ночі я примусово був евакуйований у тил.

«БУДУ ТАМ, ДЕ ПОТРІБНО БАТЬКІВЩИНІ»

— Донецький аеропорт захищало багато героїчних та відчайдушних хлопців, які, безумовно, заслуговують на високі державні нагороди. Зокрема, це майор-танкіст з 93-ї окремої механізованої бригади Євген Межевікін з позивним «Адам», який відчайдушно знищував ворожі танки на злітній смузі. Мобілізований механік-водій з позивним «Псих», офіцер-артилерист з позивним «Абрикос». Також окремо хочу подякувати своїм наставникам, які допомагали мені протягом усієї офіцерської служби. Серед них полковники Олексій Орлов, Юрій Компанієць, Сергій Демиденко, Володимир Лосєв, Леонід Кривезюк, Ігор Гасанов, а також підполковник Орест Кузьмін та старший сержант Сергій Бабін. Я їм дуже вдячний. Не можу не згадати і свого заступника — підполковника Юрія Коваленка, якого посмертно представлено до звання «Герой України».

При цьому полковник Трепак не прагне обійняти вищу посаду.

— Поки іде війна — буду командиром загону спеціального призначення! Буду там, де потрібно Батьківщині, разом зі своїми хлопцями, серед бойових побратимів, — сказав Герой України.

За словами офіцера, матеріальне забезпечення 3-го окремого полку спеціального призначення виходить на високий рівень. Завдяки небайдужим громадянам є необхідна амуніція та спорядження, що допомагає виконувати бойові завдання. Проте слід переозброюватись. Необхідні сучасні снайперські гвинтівки з дальністю стрільби від 800 до 2000 метрів. А для мобільності та захищеності груп спецпризначення дуже потрібна спеціальна броньована техніка на кшталт бронеавтомобіля KrAZ Cougar або «Козак». Потребує вдосконалення система зв’язку, а також необхідні сучасні технічні засоби розвідки.

Наша бесіда з Героєм України полковником Олександром Трепаком тривала близько двох годин. Час промайнув досить швидко. Наприкінці зустрічі упіймав себе на думці, що новітнє обладнання, техніка та озброєння в нашого війська, звичайно, будуть, але, як кажуть, усе тримається на людях. І поки в Україні є такі офіцери, ворогу нас не здолати!

Валентин ШЕВЧЕНКО,
«Народна армія»

Народна армія

5 березня 2015 року

ДО 70-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ: УКРАЇНСЬКИЙ ВНЕСОК

1942 РІК —

**Роки війни — як доленосні віхи на шляху до Перемоги. Кожен із них має свої відмінності. Якщо говорити про 1942 рік,
то його сутність можна висловити бойовим гаслом того часу — «Ні кроку назад!»
Чим цей рік ознаменувався для України, яким був внесок нашого народу в боротьбу з фашистськими загарбниками, як на історичних паралелях перегукуються події того року й сьогодення? Розповідь про це побудована на основі документів, свідчень їхніх учасників, спогадів людей, що пережили лихоліття 1942 року.**

Танковий десант (Південно-Західний фронт, 1942 р.)

Другий рік Великої Вітчизняної війни ознаменувався контрнаступом Червоної армії під Москвою. В січні 1942 року розпочався загальний наступ її військ, у результаті якого було знищено майже 50 дивізій ворога.

Свого часу в Алма-Аті я зустрічався з гвардії полковником Бауржаном Момиш Ули, який виконував найвідповідальніші завдання командира дивізії генерала Івана Панфілова. Призначений командиром батальйону 19-го гвардійського стрілецького полку, він п'ять разів за наказом комдива відбував у тил ворога. Так, бійці старшого лейтенанта Момиш Ули майже на дві доби затримали просування ворожих військ на Волоколамському напрямку. Про цей його подвиг писала газета «Правда». А генерал Панфілов представив відважного офіцера до нагородження орденом Леніна. Пізніше Бауржан Момиш Ули описав подвиги воїнів-панфіловців у своїй книзі «За нами Москва». До речі, він напередодні війни служив на посаді першого помічника начальника штабу 406-го стрілецького полку в Житомирі.

ЧОРНА НІЧ НАД УКРАЇНОЮ

22 липня 1942 року радянські війська залишили місто Свердловськ колишньої Ворошиловградської (сьогодні Луганської) області, відтак уся територія України була окупована фашистськими загарбниками. Як же сталося, що після успішного контрнаступу під Москвою і низки інших наступальних операцій Червоної армії територія нашої держави потрапила в повну окупацію? На мій погляд, аргументовану відповідь на це запитання дав у книзі «Деякі питання керівництва озброєною боротьбою влітку 1942 року» маршал Радянського Союзу, двічі Герой Радянського Союзу Олександр Василевський. Він писав: «Події, що розгорнулися влітку 1942 року, наочно показали, що лише перехід до тимчасової стратегічної оборони, відмова від проведення наступальних операцій, таких, наприклад, як Харківська, позбавили б країну і її Збройні Сили від серйозних поразок, дозволили б нам значно раніше перейти до активних наступальних дій і знову захопити ініціативу у свої руки».

Фашисти здаються в полон бійцям Червоної армії (Донбас, 1942 р.)

До ударних угруповань Південно-Західного і Південного фронтів входили 640 тисяч особового складу, понад 1200 танків (в основному легких зі слабким озброєнням і бронею), 13 тисяч гармат і мінометів, 926 бойових літаків. Противник мав на цьому напрямку 636 тисяч вояків, понад тисячу танків, близько 16 тисяч гармат і мінометів, 1220 літаків.

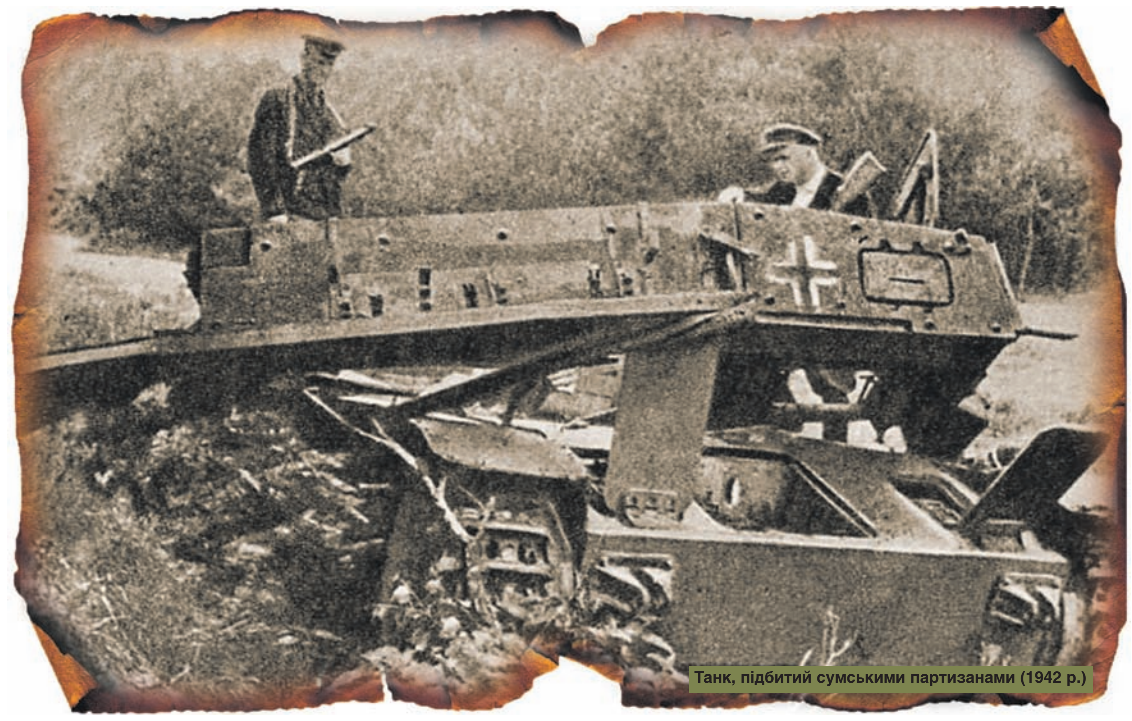
Харківська наступальна операція внаслідок потужного контрудару противника завершилася серйозною поразкою радянських військ. Їхні втрати становили 229 тисяч убитими, було знищено 775 танків, 5060 гармат. Обстановка на південному крилі радянсько-німецького фронту склалась на користь ворога, який знову перебрав на себе стратегічну ініціативу.

Контрнаступ під Москвою поховав міф про непереможність військ вермахту. Гітлерівський генерал Вестфаль записав: «Німецька армія, яка раніше вважалася непереможною, опинилася на межі знищення». А його колега генерал Тіппельскірх наголосив: «Сила ударів радянських військ та розмах цього контрнаступу були такими, що похитнули фронт на значній ширині і ледь не призвели до невиправної катастрофи». Відомий радянський письменник та публіцист, фронтовий кореспондент «Красной звезды» Ілля Еренбург з приводу першої перемоги під Москвою писав: «Коли ми називаємо Червону армію визволителькою, ми насамперед думаємо про наші полонені міста, про Україну і Білорусь, стародавні Новгород і Псков. Але за кожним кроком Червоної армії слідкують мільйони страждаючих людей на іншому кінці Європи».

На жаль, так сталося, що з плином історії високе значення слова «Москва», здобуте мужністю та відвагою бійців у 1941–1942 роках, було втрачене. Сьогодні це слово для народу України, європейської спільноти асоціюється з агресією, войовничістю, небезпекою миру та демократії. Схоже, знадобиться багато часу, щоб змити з образу Москви весь бруд сьогодення.

Як відомо, 18 січня 1942 року розпочалася Барвінково-Лозовська наступальна операція. Підбиваючи її підсумки, головнокомандувач Південно-Західного напрямку маршал Радянського Союзу Семен Тимошенко направив у Ставку донесення, в якому повідомив про труднощі у проведенні операції. Це висока щільність оборони ворога, неможливість через складні умови зими використовувати автотранспорт для підвезення боєприпасів та продовольства. Маршал попросив Москву підсилити війська технікою та живою силою. На період проведення операції було додатково надано 315 танків, чотири стрілецькі бригади, два авіаційні полки. Завдяки вжитим заходам 27 січня радянські війська оволоділи важливим залізничним вузлом та містом Лозова. Протягом лютого–березня 1942 року війська Південного і Південно-Західного фронтів провели наступальні операції на харківському, донбаському напрямах. Але вони не принесли успіху і не вплинули на стан справ. Окрім того, ворог цю ділянку фронту посилив додатковими 16 дивізіями.

Вранці 12 травня розпочалася Харківська наступальна операція радянських військ. Вона на шість днів випередила проведення гітлерівцями наступу під кодовою назвою «Фрідерікус-1».

Танк, підбитий сумськими партизанами (1942 р.)

Так уже сталося, що ті запеклі бої 73 роки тому точилися й на території Донбасу, де сьогодні українські військовослужбовці мужньо та героїчно захищають землю України. Тоді теж у повідомленнях постійно називалися населені пункти Слов'янськ, Краматорськ, Попасна... У пекельному 1942 році радянські воїни виявляли там у боях героїзм та мужність. Яскравим прикладом є подвиг сержанта 124-ї стрілецької дивізії Івана Кавуна. У березні в боях під селом Петровське він знищив три танки й гармату, понад сто гітлерівців, зруйнував три дзоти. Коли про його подвиг дізналися робітники одного з артилерійських заводів, вони відлили для цього українського бійця іменну гармату і доправили її на фронт. Уважно оглянувши такий незвичний подарунок, Іван Кавун схвильовано сказав: «За це щиро дякую. Хай тепер стережеться ворог!» І в наступних боях він вогнем з цієї гармати карав ворога до того дня, поки не загинув у бою смертю героя.

Героїчний подвиг здійснив у бою 12 травня механік-водій танка Т-34 36-ї танкової бригади старший сержант П. Перепелиця. Коли закінчилися снаряди, він своєю важкою машиною зруйнував дзот, п'ять гармат. Коли від вибуху снаряда його танк загорівся, старший сержант спрямував його на ворожу батарею і знищив її. Відважному танкісту посмертно присвоїли звання Героя Радянського Союзу.

Для відзначення подвигів радянських бійців та командирів 20 травня 1942 року був затверджений орден Вітчизняної війни I і II

Продовження.
Початок у №11 (5346)
за 31 січня 2015 року

«НІ КРОКУ НАЗАД!»

Окупація України фашистськими військами тривала до 1944 року

Вуличні бої в Сталінграді (1942 р.)

ступенів. Першими його кавалерами стали капітан І.Криклий, молодший політрук І.Стеценко, старші сержанти А.Смирнов, С.Жарко, сержанти П.Нестеренко, М.Немфіра, червоноармійці А.Кулінець, І.Петрош, М.Григор’єв.

Найбільш складна ситуація склалася після початку наступу ворога 7 липня 1942 року. Через загрозу, яка нависла над військами Південно-Західного і правого крила Південного фронту, Ставка наказала радянським військам відійти на рубіж Дона. 24 липня з’єднання фронту, залишивши Ростов, відійшли на лівий берег цієї річки. А за два дні до того територія України була повністю окупована фашистськими військами.

ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ В ОКУПАЦІЇ

Готуючи напад на Радянський Союз, керівництво фашистської Німеччини розробило також план «Ост». Розкриваючи його напрямки і мету, Гітлер сказав: «Наш керівний принцип має полягати в тому, щоб східні народи мали лише одне призначення для свого існування — бути корисними для нас в економічному відношенні». Україні в цих гітлерівських планах відводилася роль німецької колонії. Сировинні та продовольчі ресурси країни передбачалося повністю спрямувати на службу Німеччині, а її землі передати колоністам з Третього рейху. Населення України фашисти планували частково знищити, частково вивезти за Урал або на примусові роботи до Німеччини. Гітлерівське командування розробило низку «пам’яток» для своїх вояків, як їм належить поводитися на окупованій території. **Зокрема, ще влітку 1941 року воно підготувало «12 заповідей поведінки на Сході і їхнього поводження з місцевим населенням».** У них, зокрема, рекомендувалося: «...з почуттям власної гідності проводити жорстокі й безжальні заходи, яких вимагає від вас держава... Менше слів та дебатів. Головне — діяти... Не будьте м’які та сентиментальні».

На підставі таких рекомендацій гітлерівське командування на окупованій території запроваджувало свої криваві «закони». Так, комендант міста Суми 14 січня 1942 року видав наказ такого змісту: «Кожен, хто знаходиться поза межами міста або села без перепустки, буде розстріляний». А Чернігівська міжрайонна управа дала старостам таке роз’яснення: «Процесії на вулицях і площах забороняються за винятком похорон». У таємному циркулярі від 18 липня 1942 року командувач німецьких тилових військ в Україні генерал Кітцингер повчав підлеглих: «Українець був і залишається для нас чужим. Кожний простий, довірливий прояв зацікавленості до українців і їхньої культурної спадщини є шкідливим та ослаблює ті суттєві риси, котрими Німеччина зобов’язана своїми могутністю і величчю». Наведу ще один приклад. Комендант Красноармійська видав наказ: «**Цивільне населення міста має вітати німецького військовослужбовця шляхом зняття головного убору».**

Особливу ненависть виявляли загарбники до радянських військовополонених. В 14 окупованих областях України було створено 106 концентраційних таборів для них. Лише у львівському таборі «Цитадель» було знищено 140 тисяч бійців та командирів. У моєму рідному місті Донецьк гітлерівці розстріляли і скинули в шурф шахти 75 тисяч людей, в Петровському районі міста — 67 тисяч. Такі звірства фашисти чинили по всій території України, від них загинули сотні тисяч людей.

Програма пограбування окупантами національних багатств України містилася в так званій «зеленій теці» — директиві, розробленій під керівництвом Герінга. Вже із самого початку окупації гітлерівці вивезли з Горлівки, Макіївки, Костянтинівки, Єнакієвого залишки обладнання підприємств і заводів, тисячі тонн криворізької та нікопольської руди. Станом на 21 лютого 1942 року загарбники відправили з Одеси до Німеччини 11 899 вагонів майна.

Влітку 1942 року Гітлер видав наказ щодо «пом’якшення тиску на вітчизняну промисловість» шляхом відновлення виробництва на Донбасі. До виконання завдання з початку видобутку вугілля гітлерівці задіяли 60 тисяч радянських військовополонених. Для всіх жителів окупованої території була запроваджена обов’язкова трудова повинність. Робочий день тривав 12–14 і навіть 16 годин. За таку працю кваліфікований робітник отримував від 200 до 300 карбованців. І це при тому, що, наприклад, у Харкові кілограм хліба коштував 120–170, сала — 800–850 карбованців. У цьому місті станом на 1 липня 1942 року від голоду померло 10 тисяч мешканців. Стосовно початку голоду Гітлер казав, що він забере останню корову в Україні, аби тільки не знали проблем з харчуванням його солдати. Наприкінці 1942 року Еріх Кох, який очолював Райхскомісаріат «Україна», із хизуванням зазначив: «кордон рейху перетнув чотирьохсот тисячний ешелон з українськими продуктами». Окупанти на той час вивезли до Німеччини мільйон тонн зерна.

З початком окупації території України гітлерівці почали вивозити на примусові роботи до рейху місцеве населення. Протягом 1941–1942 року на роботи до Німеччини відправили з України 715 тисяч осіб.

ТАК СТАЛОСЯ , ЩО З ПЛИНОМ ІСТОРІЇ ВИСОКЕ ЗНАЧЕННЯ СЛОВА «МОСКВА», ЗДОБУТЕ МУЖНІСТЮ ТА ВІДВАГОЮ БІЙЦІВ У 1941–1942 РОКАХ, БУЛО ВТРАЧЕНЕ. СЬОГОДНІ ЦЕ СЛОВО ДЛЯ НАРОДУ УКРАЇНИ, ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ АСОЦІЮЄТЬСЯ З АГРЕСІЄЮ, ВОЙОВНИЧІСТЮ, НЕБЕЗПЕКОЮ МИРУ ТА ДЕМОКРАТІЇ

Коли читаєш свідчення очевидців і документи про життя українців за часів окупації їхньої рідної землі в 1942 році, мимоволі проводиш історичну паралель. Багато з того, що відбувається сьогодні на підконтрольній терористам території Донбасу, нагадує життя українців за часів фашистської окупації. Ми є свідками переслідування людей за українську мову, за їхню вірність незалежності України. Як і 73 роки тому, ми спостерігаємо пограбування сьогоднішніми окупантами культурних та матеріальних цінностей, запровадження тортур до полонених українських військовослужбовців, численні факти мародерства, знущань з мирних жителів. **Коли в 1945 році на лаві підсудних постали перед міжнародним судом гітлерівські кати, їм пред’явили звинувачення й у звірствах на окупованій Україні. Сподіваємося, що не оминуть розплати й теперішні окупанти.**

Протягом чотирьох місяців гітлерівців відкинули від Москви на різних ділянках фронту на відстань від 150 до 400 кілометрів. Було звільнено від окупантів тисячі населених пунктів. 36 тисяч командирів та бійців нагородили орденами та медалями, 110 були удостоєні звання Героя Радянського Союзу. Були серед них і представники України. Це командир авіаційного полку майор В. Найденко, який прославився в боях з фашистськими «шуліками» ще в небі над Іспанією. Екіпаж Д. Лавриненка протягом двох днів боїв підбив 13 танків ворога. Смертю героїв загинули на Волоколамському шосе біля роз’їзду Дубосеково бійці дивізії генерала Панфілова Г. Петренко, Я. Бондаренко, І. Москаленко та багато інших синів українського народу. Під Смоленськом та особливо в боях під Москвою народилася радянська гвардія. Першими це почесне звання отримали 100-та,127-ма, 153-тя і 161-ша стрілецькі дивізії, які відповідно отримали назви 1, 2, 3, 4 гвардійських. Зразки мужності та героїзму у битві за Москву виявили воїни 316-ї стрілецької дивізії під командуванням генерала Панфілова, яка стала 8-ю гвардійською.

«ЗА ВОЛГОЮ ДЛЯ НАС ЗЕМЛІ НЕМАЄ!»

Військові невдачі Червоної армії в районі Харкова, під Воронежем, на Донбасі, у Криму дозволили гітлерівцям 25 липня 1942 року розпочати наступальну операцію «Едельвейс» з метою оточити радянські війська в районі Ростова і відкрити шлях на Північний Кавказ і Закавказзя. Противник на цій ділянці мав перевагу в живій силі — в 1,5 раза, артилерії — у 2 рази, в танках — у понад 9, у літаках — у 8 разів. Під натиском таких сил ворога наші війська, зазнавши важких втрат, почали відходити у південному і південно-східному напрямках. Одночасно з наступом на Кавказ гітлерівці значними силами рвалися до Сталінграда.

На фронті склалася критична ситуація. Вона спонукала Сталіна видати наказ 28 липня 1942 року № 227, в якому говорилося про те, що головним закликом і залізним законом має стати вимога — «Ні кроку назад!» Наказ вимагав розпочати рішучу боротьбу з «відступальними» настроями, боягузами, панікерами, порушниками дисципліни і військового порядку. Цим наказом передбачалося також створення озброєних загороджувальних загонів і штрафних батальйонів і рот.

Не спромігшись з ходу захопити Сталінград, німецько-фашистські війська отримали наказ Гітлера до 25 серпня 1942 року за будь-яку ціну оволодіти цим містом. Вже 23 серпня ворог прорвався до Волги і піддав Сталінград потужному бомбардуванню: за добу було здійснено майже дві тисячі літако-вилетів. Місто палало, як величезне багаття. 25 серпня Сталінград перейшов у стан облоги. А вже 13 вересня гітлерівці розпочали штурм міста. Особливу мужність та героїзм виявили захисники одного з будинків, який увійшов до історії під назвою «Дім сержанта Павлова». 58 днів його героїчно захищали бійці, серед яких були й українці — червоноармійці Глущенко, Сагайда, Іващенко. Цей будинок був навіть позначений на особистій карті Паулюса як фортеця. Бо гітлерівці вважали, що її захищають значні сили радянських воїнів. Усі її бійці були удостоєні державних нагород, а Якову Павлову присвоїли звання Героя Радянського Союзу.

Девізом захисників Сталінграда стали слова ще одного героя — снайпера Василя Зайцева «За Волгою для нас землі немає!» Під час Сталінградської битви він знищив 242 гітлерівці. Усі бійці глибоко розуміли значення наказу «Ні кроку назад!» і виконували його до останнього подиху. Героїчною обороною Сталінграда, яка тривала 125 днів, завершився найважчий для Червоної армії період Великої Вітчизняної війни. У місті на Волзі були закладені умови для переходу до контрнаступу. У Сталінградській битві протягом липня–листопада 1942 року ворог утратив майже 700 тисяч офіцерів та солдатів, понад тисячу танків, дві тисячі гармат та мінометів, 1240 літаків.

22 грудня 1942 року була заснована медаль «За оборону Сталінграда», якою нагородили всіх захисників міста на Волзі. Понад 30 тисяч радянських воїнів були нагороджені орденами і медалями.

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

(Далі буде)

НАРОДНЕ ВИЗНАННЯ

ПІД ЗНАКОМ 79-КИ

Вперше за 19 років існування щорічної міської програми Миколаєва «Городянин року» — «Людина року» її головним переможцем було визнано не конкретну особистість, а колектив — особовий склад 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

Без будь-якого перебільшення можна сказати, що весь попередній рік пройшов для Миколаєва під знаком 79-ки.

Так, вже на початку березня все місто знало, що десантники вирушили на кордон із Кримом, аби прикрити територію материкової України від будь-яких зазіхань «ввічливих зелених чоловічків», що почали вже встановлювати свої порядки на півострові.

Практично відразу після виходу з міста на місцевих інтернет-сайтах почала з'являтись тривожна інформація, що миколаївським військовикам на новому місці доводиться вкрай важко, адже техніка виявилась неготовою до таких випробувань; спорядження в бійців не вистачає і взагалі проблем із забезпеченням багато. Відповіддю на ці негаразди став волонтерський рух. За велінням серця миколаївці збирали необхідні речі, продовольство, запчастини до техніки і відвозили все це своїм воїнам. Саме в ті весняні дні розпочав свою діяльність відомий тепер на всю країну миколаївський волонтер Юрій Бірюков.

А коли 79-ку кинули в пекельне полум'я Донбасу, що тільки-но почало розгорятися, мешканці Миколаєва з тривогою очікували кожної звісточки з району бойових дій. Наче грім серед ясного неба прийшла страшна новина про першого загиблого десантника — головного сержанта Сергія Татарінова. Загиблого героя ховали майже всім містом. На жаль, ця смерть не була останньою.

Із сумом миколаївці згадують липень, коли їхні десантники були практично оточені на кордоні з Росією. Тоді бійці 79-ї аеромобільної бригади намагались перекрити той потік озброєння і боєприпасів, що чорною смертельною лавиною сунув із сусідньої країни на нашу землю. Страшні новини про безперервні обстріли з «Градів».

А коли той жах нарешті скінчився і з'єднання повернулося на відпочинок у рідне місто, зустрічати воїнів вийшов увесь Миколаїв.

Слов'янск, Савур-Могила, Ізварине, аеропорт «Донецьк», Дебальцеве — важко перелічити всі населені пункти Донбасу, де довелось воювати бійцям у блакитних беретах з Миколаєва. І скрізь десантники 79-ки демонстрували справжній героїзм. Про це свідчить хоча б те, що 362 воїни з'єднання нагороджені орденами та медалями за виконання завдань у зоні АТО (серед них і Герой України заступник командира 2-го аеромобільно-десантного батальйону майор Сергій Кривоносов (посмертно). 55 десантників 79-ки навічно залишилися в нашій пам'яті.

Миколаївці впевнені, що блакитні берети виконують найважчі завдання командування, виявляючи при цьому найкращі риси українських воїнів. Тому саме від пересічних городян на адресу оргкомітету щорічної міської програми Миколаєва «Городянин року» — «Людина року» почали надходити пропозиції віддати головну нагороду саме десантникам. Звісно, оргкомітет підтримав народну ініціативу.

А стало це відомо під час урочистого оголошення переможців програми, що відбулося днями в Миколаєві. Голова оргкомітету програми і головний редактор газети «Вечерний Николаев» Володимир Пучков повідомив, що за результатами голосування «Людиною року-2014» було визнано особовий склад 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади ВДВ.

Як пояснив Володимир Пучков, на цей безпрецедентний крок оргкомітет конкурсу пішов цілком свідомо, аби вшанувати воїнів-земляків, які, щодень ризикуючи життям, відстоюють конституційну цілісність та територіальну незалежність нашої держави. А потім додав, що вшанування військових цим не обмежиться.

— Цього року ми вирішили створити спеціальну номінацію — «Захисник Батьківщини», аби вшанувати героїчну працю всіх військовиків Миколаєва, які захищають наш спокій, — зазначив Володимир Пучков.

Переможцями цієї програми стали одночасно десантники 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади ВДВ ЗС України, військовослужбовці 36-ї окремої бригади берегової оборони, морські піхотинці 1-го та 501-го окремих батальйонів морської піхоти, воїни 19-го окремого мотопіхотного батальйону, ремонтники 145-го ремонтно-відновлювального полку, військові полку Національної гвардії України та міліціонери батальйону спеціального призначення «Миколаїв». Представники всіх цих військових формувань, що дислокуються в Миколаєві, виконують завдання за призначенням у зоні АТО.

Герой-десантник 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади ВДВ ЗС України Олександр Терещенко, який внаслідок бою в донецькому аеропорту втратив обидві руки, став переможцем програми у номінації «Засоби масової інформації», оскільки до служби працював оператором ТРК «НІС-ТВ». А десантник цього ж з'єднання Олександр Смірнов, який у мирний час працював археологом та істориком, переміг у номінації «Наука та вища школа». Пам'ятні відзнаки воїнам вручили міський голова Миколаєва Юрій Гранатуров та заступник голови Миколаївської обласної державної адміністрації Микола Романчук.

Привітати переможців у концертну залу «Юність» прийшли сотні містян. Коли на сцену виходили військові, люди вставали та оплесками вітали своїх героїв.

Ярослав ЧЕПУРНИЙ,
Миколаїв

МИСТЕЦЬКИЙ ДЕСАНТ

БОЙОВИЙ ДУХ ЗМІЦНЮЄ ПІСНЯ

Заслужений академічний ансамбль пісні та танцю Збройних Сил України подарував мобілізованим воїнам, що проходять підготовку на одному з полігонів Миколаївщини, відразу три концерти. Приїзд артистів такого високого творчого рівня став для військовослужбовців справжнім святом. Воїнів, що бажали переглянути виступ всесвітньовідомого творчого колективу, було так багато, що артисти вирішили показати свою програму тричі.

Військові митці порадували глядачів запальними народними танцями, веселими українськими піснями, а також цікавими естрадними номерами. Концертна програма складалася як із загальновідомих пісень, так і з творів власного творчого доробку колективу. Протягом концерту солісти ансамблю неодноразово виходили в зал, аби залучити військовиків до спільного виконання популярних пісень.

Виступ був настільки яскравим та потужним, що практично кожен номер військовослужбовці супроводжували шквалом оплесків, а наприкінці концертної програми воїни стоячи аплодували артистам.

Ярослав ЧЕПУРНИЙ,
Миколаїв

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

Наталя КАЛИНОВСЬКА,
Львів

Не плачте, не сумуйте...

Моя родюча земле, Україна,
Ти зрошена сльозами матерів,
Що пагонами по весні зійдуть на нивах,
Але не зможуть повернути їх синів!

Не плачте, не сумуйте, одинокі,
Герої ваші дивляться з небес.
Вони, мов янголи і зірки синьоокі…
А з ними Бог і Син його, який воскрес!

Душа дітей зігріє сонця світом,
Хмаринкою торкнеться сивини,
А по весні розквітне білим цвітом,
І буде з Вами завжди на землі!

Не плачте, не сумуйте, моя мамо,
Я вас тепер з небес люблю!
Прошу Творця, щоб скінчилась
війна кривава,
Щоб діти жили на землі, а не в раю!

Щоби вони могли любити і кохати,
Народжувати Вам своїх синів,
І щоб ніколи не пізнала жодна мати,
Пекельної і чорної біди!

НАРОД І ВІЙСЬКО ЄДИНІ

МЕДИЧНИЙ «ЛАЙНЕР»

Практика медичного забезпечення наших військовослужбовців у зоні проведення АТО показала, що значні втрати ми несемо, через те, що часто не можемо забезпечити оперативну евакуацію поранених солдат з поля бою до госпіталів. Зважаючи на існуючу проблему львівський інженер Михайло Палюх розробив і втілив в життя ідею створення медичного «евакобуса». За основу взято львівський автобус ЛАЗ «Лайнер 9». З самого початку з автобуса було викинуто всі стандартні крісла. Їх частково замінили лавки-трансформери вздовж салону. За потреби їх можна підняти, щоб збільшити прохід, або навпаки опустити, утворивши таким чином додаткові місця для сидіння, або ліжка.

Крім цього, конструктор значно посилив каркас автобуса. І на додаткових ребрах жорсткості розмістив кронштейни для польових нош. До речі, кронштейни теж зроблено комбінованими і мобільними. Тобто за потреби, зайві кронштейни ховаються під стелю і не заважають роботі лікарів. Також передбачені спеціальні полички-кріплення для медичного обладнання та медикаментів. А в самій машині встановлено посилювач електроструму. Це дає можливість включати реанімаційну апаратуру. М'які ресори та ходова медичного «Лайнера» дозволяють транспортувати поранених швидко і без зайвих поштовхів.

Зараз цей «евакобус» знаходиться «на озброєнні» у 66-му Львівському передовому госпіталі.

— На цьому автобусі можна перевозити за раз 29 поранених лежачих бійців, — розповів начальник госпіталю підполковник медичної служби Петро Гренько. — Ми дуже дякуємо конструктору за його роботу. Я впевнений, що найбільше йому вдячні матері й рідні наших поранених, яких ми можемо оперативно і без ускладнень перевозити до більш потужних медичних закладів.

Тарас ГРЕНЬ,
із зони АТО

ПЕРЛИНИ МУДРОСТІ

Природним правом є визволятися від гноблення і трудитися, аби повернути те, що несправедливістю та переважною силою було забрано.

Пилип ОРЛИК

***

Сором — хилитися і долі коритися.

Леся УКРАЇНКА

***

Люби свою землю, а не шукай раю у чужих краях.

Іван ФРАНКО

***

Те, чого ти боїшся станеться не від твоєї віри, а від твого страху.

Володимир ВИННИЧЕНКО

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20143
Ціна вроздріб – договірна
Зам. **№ 40259**

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Ігор ПАРУБСЬКИЙ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.